

на нѣкой предметъ и неговѣ-тѣ бѣляцы; второ то, какъ това *що* се мисли? т, е. какъ се ограничаватъ взаимно представленія-та съ тѣхны-тѣ бѣляцы. И, за какво мы и да не смѣ бы мислили, не е възможно, освенъ това, да се открие въ наше-то мислянье и въ наше-то мислимо нищо друго; и — въ туй се съдържа всичко-то понятие съ неговѣ-тѣ формѣ и съ неговѣ-тѣ матеріѣ.

И тѣй *що* се мисли, е коренно-то и пѣрвообразно *бышіе* на наше-то понятие, а *какъ* то се мисли, или трѣба да се мисли? — е отношеніе-то, кое-то мы смѣ длѣжни да знаемъ че може да съществува между това коренно бытіе и ограничителны-тѣ му понятія. Въ тія двѣ форми на понятія-та се съдържа всичко, кое-то нашій разумъ нѣкога е разбиралъ и разбира.

Когато намѣренни-тѣ отъ насъ начяла сирѣчь *бышіе* и *отношеніе* сѣ такива, каквито мы смѣ ги нашли; то тія пѣрвообразни начяла друго нищо не сѣ, освенъ категоріи. Спорядъ туй, категоріи се називаватъ най сетни-тѣ обѣми (названія) съ които разумъ-тѣ опредѣлява всички-тѣ свои понятія. Тѣй на примѣръ, кога нѣкой принуждава нѣкого за нѣщо, и кога вещь му обѣявява най послѣдныѣ-тѣ си волюѣ, казва се че му хортува *кашегорически* сирѣчь називава онова щото ще му каже съ най послѣднѣ-то му име (*ultimatum*).

Що се називава синтетическо и аналитическо понятие?

§. 30.

Всяко едно понятие, както мы видѣхмы, съдържа въ себе си много общы бѣляцы, но се мисли